

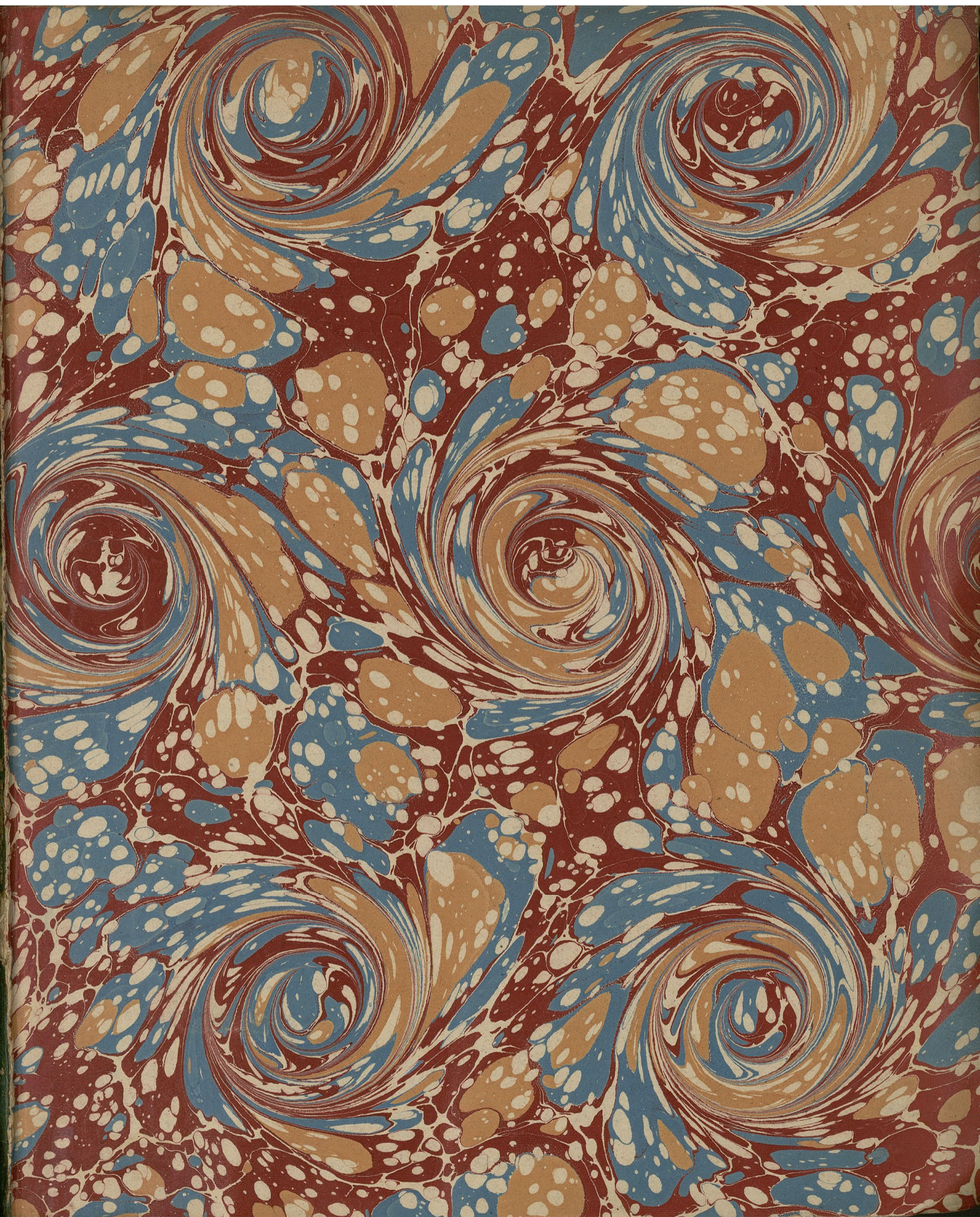
BIBLIOTHEQUE DE L'UNIVERSITE

FACULTÉ
DE
THÉOLOGIE
DE PARIS
THÈSES

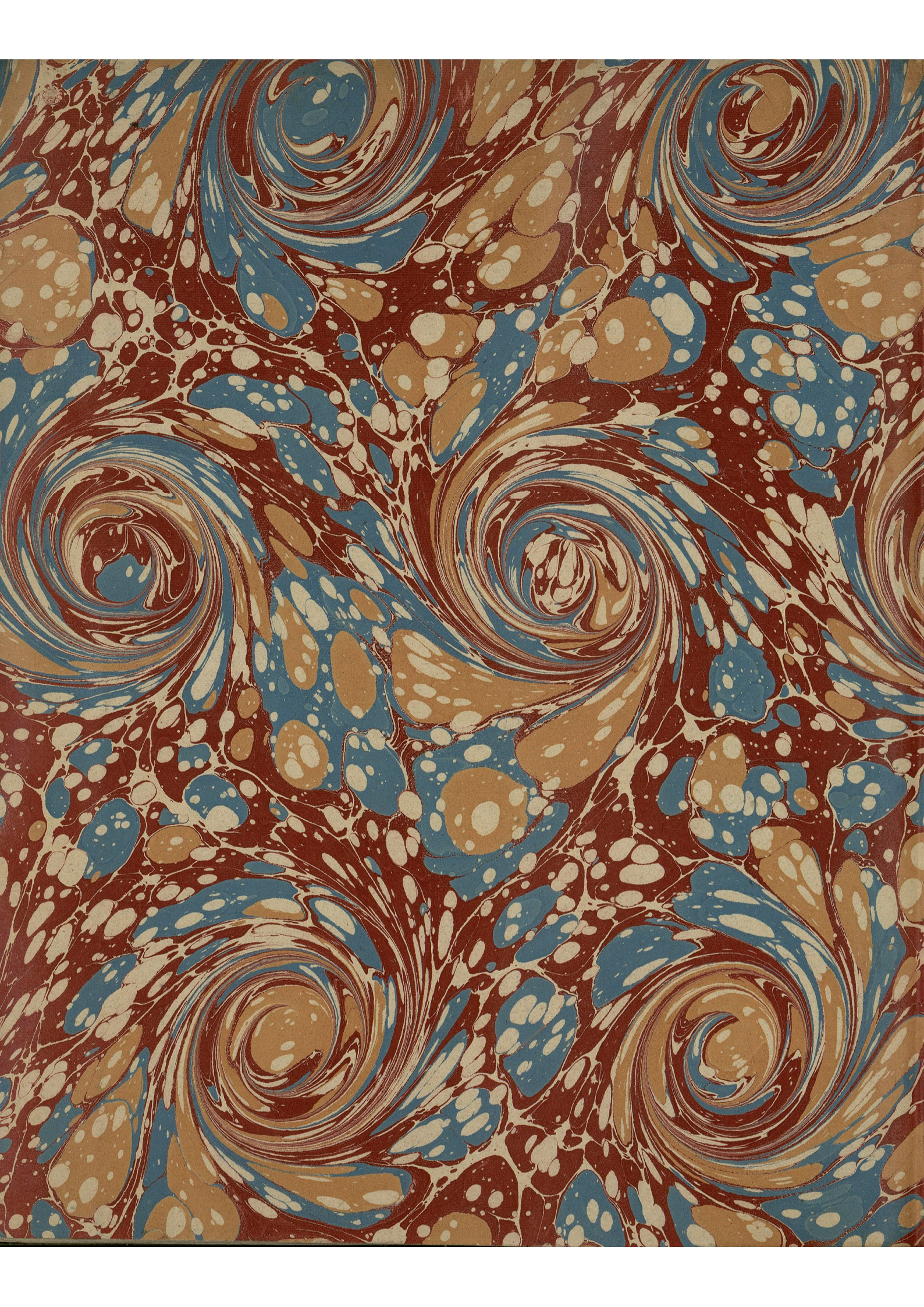
BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.
692

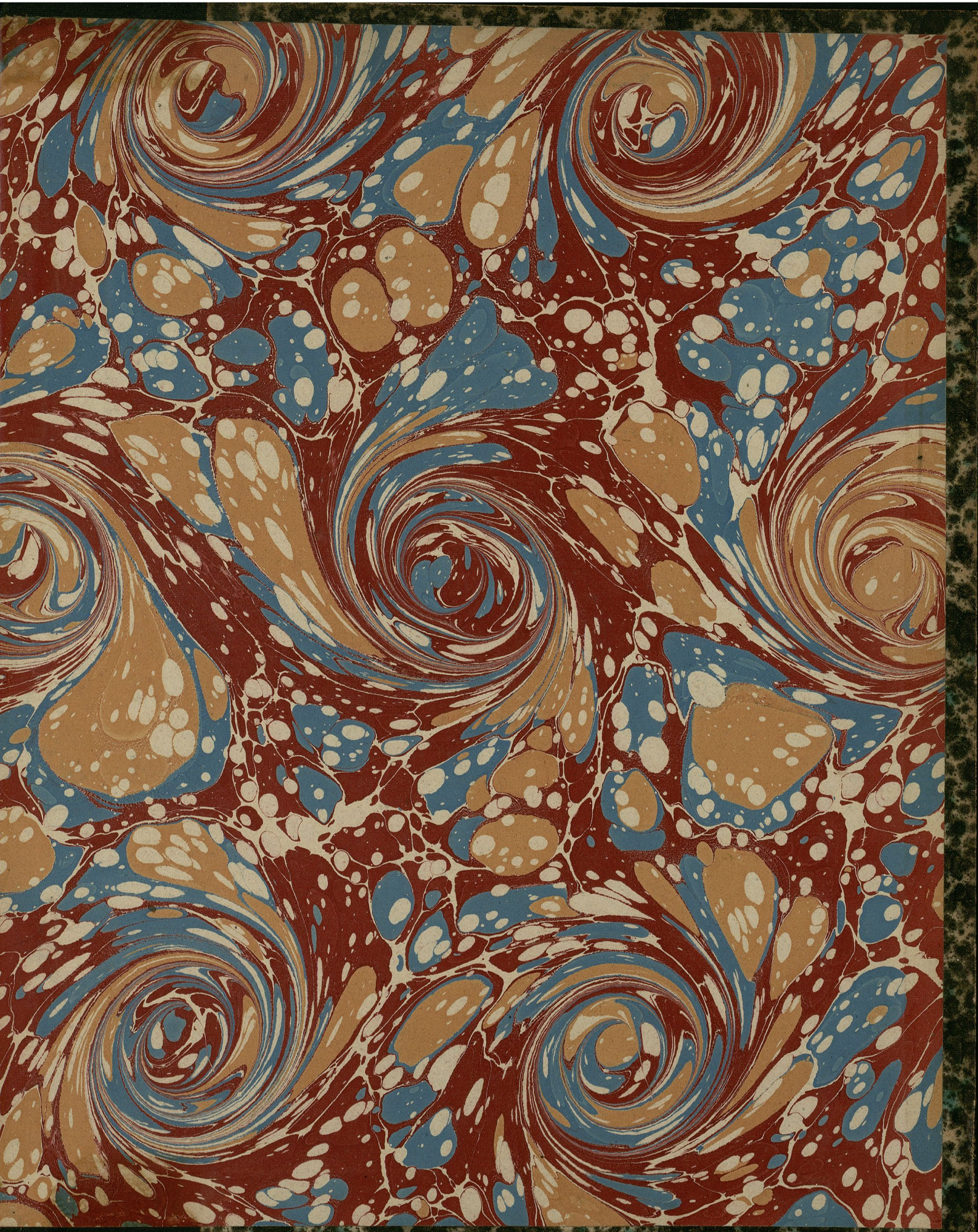
The image shows the front cover of a book. The cover is decorated with a traditional marbled paper pattern. This pattern consists of large, swirling, cell-like shapes in shades of deep red, blue, and tan, set against a cream-colored background. The swirls are organic and fluid, creating a complex, textured appearance. In the upper right quadrant, there is a small, white, oval-shaped library label. The label contains the text 'BIBL. DE L'UNIVERSITÉ' in a small, sans-serif font, followed by 'MS.' in a larger, bold, sans-serif font, and the number '692' at the bottom in a large, bold, sans-serif font. The label is slightly tilted and appears to be pasted onto the marbled surface. The overall image is a high-resolution scan of the book cover, showing the intricate details of the marbling and the clear text on the label.

BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.
692

Volume de 409 feuillets
(moins 28, 26 et 346)
20 Juin 1912

337

Chistes et Psychologie morale

828

1

338

Thesis Theologiae ad Licentiam

Pars prima

Quandocumque Duplex rebus rationis humanae Distinguitur vis, altera quae sistit in
Cognitione veritatis, altera quae veritatem cognitam ordinat ad opus, jure ac merito
aria Duplicem quaestionum ordinem, scilicet doctrinam morumque Disciplinam
tota spectant rerum Theologicarum scientia. Nunc si multa sint in Theologia dogmatica
et gravia et utilia, accurate copioseque Theologiae Disputata, latissime etiam
patet scientia ea quae de officiis tradita ab illis et praecepta sunt. Nulla enim,
neque ex Veteribus quidam Disce, vitae pars neque publicis neque privatis, neque
forensibus neque Domesticis in rebus, neque si tenent agas quid, neque si cum
aliis contrahas, vacare officiis potest; in eoque colenda sita est vitae honestas
omnis salvere, et in negligendo turpitudo ac ruina. Et verum Divinus Redemptor
maior, atque ad hominum mores recte informandos ac eorum ad illustrandas mentes
his in terris verbo et exemplo operam navat. Operanti ergo sit momenti scientia
morum, eadem jam luculenter apparet quod omnis cognitio contemplatioque veritatis
maxima quodam modo atque inchoata sit, si nulla actio verum consequatur,
dicente Apostolo. Estote autem factores verbi et non auditores tantum. (Jac. I, 22).

Porro, cum illic lumen vultus Dei, quod signatum est super nos, utraque
ostendat, itaque contemplari oportet et quae agere, videm quoque ac dogmata
ex innumeratis fontibus derivandas esse regulas agendi, nec ulla probatione indiget.
Sacra perinde scriptura non traditis divina atque nos edocent ea quae ad actus
nostros dirigendos, officia quae Deo et hominibus abunde rectaeque salutis
viam capessendam, utilia ac necessaria sunt. Haec autem praecepta morum,
verbo dei sive scripto sive tradito nota, Ecclesia per conciliorum definitiones,
Decreta summorum Pontificum Augusta documenta sanctorum Patrum, quoad speciem
et formam pro aetate et loco determinat, in omnium populorum animos diffundit
et propagat, ita tamen ut doctrina moralis ab eadem semper semine erumpat,

puentis habeat flores; sed annosum agnoscat truncum, nova gloriatur in fructu, sed antiqua in radice vivat, & quata Livianis Vitis, ne dum prolesu temporis commutetur, destruetur, mutiletur, rationem potius imitetur corporum, quae licet annorum progressu numeros suos evolvant & expliant, eadem tamen quae erant permanent.

Cognitis jam Ethologiae morales fontibus, sequitur ut ad unam reliquam tractationis partem dicendum sit, in qua methodus aequasi quaedam procedendi ratio rerumque modus & omnis ordo cernitur. Quum vero Ethologia morales, sicut & qualibet alia scientia, ex propriis principiis unita dependeat, ac proinde frustra quis easdem recedendis adhibere curam, si principia non calleret, id jam ultro patet, haud sine maximo commodo, primaria morum principia in Ethica, ut aiunt, generali praeire proponi ac dilucidari. Equibus deinde regulis colligere praeceps est quid Deo, proximo, nobismetipsis debeamus: quae praeceps officia omnia complectitur Ethica specialis. Cum deum deo optimo & maximo nos idcirco placeat, non solum quid sit agendum quid vitandum, sed etiam media quibus sanctitas morum comparari, augeri, fortiori possit queat, tertium sibi locum facillime vindicat tractatus de sacramentis utpote praecipuis ad hunc finem vivendum necessariis. Sit itaque primum

Ethica generalis

mm.

Quoniam aequalis in beatifica visione apprehensione Dei consistit beatitudo, non pro quacumque hominis actus acquiri posse, sed pro eo tantum qui elicatur ab homine secundum ipsius naturam rationalem, id est, per actus humanos, apud omnes in confesso est. Quid sit igitur actus humanus, quoniam, ut ita dicam, sit eius constitutiva, ipsorum in limine scientiae morum inquirendum est; quae quidem ad duo reducitur, ex parte intellectus quidem, praeceps cognitionem seu advertentiam, ex parte voluntatis vero, libertatem. Est si ea sit universalis conditio actus humani, quis non videt statim eundem surgere quaestionem, quoniam actum humanum imitant

impediant se: talia vero impedimenta actus humani dantur quatuor, tria scilicet, ~~namque~~, concupiscentiam et ignorantiam, et rerum naturam evidentius patet.

Explicita conditione generali actuum humanorum, reliquum est ut de ipsorum honestate seu rectitudine morali instituantur sermo. Atque rectitudo eorum, ut ipsa jam vox sonat, ex eorum conformitate cum aliqua vel aliquibus regulis reputanda est, quas leges vocant. Est ergo lex regula morum stabili in commune hominum praescripta, quam ultra citraque rectum consistere requirit. Dividitur autem in naturalem quae rationem cum habet in ipsa rerum natura et necessariis rerum relationibus, et in positivam eius rationem in ipsa vel Legislatoris voluntate tantum praescribitur. Duplex porro datur lex positiva, Divina nempe humana, quarum prior quidem ad veteres vel ad Novum Testamentum spectat, posterior vero sive ad societatem Ecclesiasticam sive ad civilem actiones hominum ordinat. Necnon legum consideratio in magnam Theologiae morales partem cedit, cum multiplici ratione circa illas versetur, tum earum auctorem, tum varia quae praecipiunt, utantur irritantur, tum homines ipsis subiectos, tum Denique condiciones multas quibus obligare incipiunt vel desinunt, a mota simul rationis ac relationis sale, omnimode perscrutanda.

Ergo saluta via in actionibus liberis morum quae rectitudine posita est, quae provenit a lege tanquam ab humanorum actuum regula plurimum pendet. Hanc vero regulam morum, quam legem esse ultro fatemur, externam tamen ac relictam penitus tantum habendam esse actionum mensuram, ipsa jam dictat natura legum ac definitio. Nunc theologicum est negotium scire quanam in ipso operante reperatur regula morum interna et propria, cuius da vis sit, ut recte facere jubeat, vetet delinquere. Ad consuetudinem ergo gradum facimus, tanquam ad Dictamen rationis practicum quod praecipit quae hic a nunc faciunda sunt, prohibet quae contraria. Quanam autem, tum ex parte subiecti tum ex parte obiecti requirantur et sufficientes conditiones ut voluntatem rectam morali constingat conscientia, sedulo distinguendum venit.

Quoniam nunc constituta & impediimenta actus humani eiusque
regulae sive objectiva sive subiectiva, ad veritatis normam definitae sunt,
ad actiones bonas vel malas, quarum nempe bonitas vel malitia a conformitate
^{aut} ~~sub~~ deformitate ad regulas desumuntur, iam propius audendum est, quippe quae
sub ratione peccatorum virtutumque aeque veniunt. Quid sit igitur peccatum
quatenus peccatis reatum tribuantur Diversum Diversamque speciem, ex una quidem
parte, ex altera vero, in quo consistat virtus, quot numerantur specie ac gradibus
distinctae virtutes, ad ultimam Divisionem Ethicae generalis pertinet. Sequentes
itaque statuimus

Circum Ethicam generalem Theses

- I. Ad constituendum actum humanum requiruntur & sufficiunt ex parte
intellectus praevia cognitio seu advertentia, ex parte voluntatis, libertas.
- II. Actum humanum minuit impediunt vel ignorantia, concupiscentia, metus
ac vis.
- III. Lex humana potest obligare sub gravi, attamen cum gravi damno accidentaliter
tantum cum lege conjuncto, ordinarie non obligat.
- IV. Ut lex humana obliget, requiritur publica legis denuntiatio nomine
legislatoris facta, per quam lex possit subditis innotescere.
- V. Ut lex humana obliget, non requiritur subditorum consensus & acceptatio
nisi id postulet status constitutus aut consuetudo loci.
- VI. Consuetudo, legitimis restricta conditionibus, potest novam legem seu
obligationem mittere, legem existentem firmare & interpretari, vel eandem abrogare.
- VII. Semper tenemus sequi conscientiam rectam seu veram quando aliquid
praecipit vel prohibet.
- VIII. Omnis actio omissio vel quae non est secundum dictamen conscientiae, si ex
promissione quod sit licita, peccatum est.

- IX. Nunquam licet agere cum Dubio pratico de honestate morali actus perinde.
 X. Licetum est operari cum Dubio speculativo quoties agens per alias rationes
 seu principia reflexa prudentes iudicat in practi actionem quam meditatur,
 fore certo moraliter honestam.
 XI. Licet sequi opinionem minus tutam, quia sit probabilis extra concursum
 aut vere probabilior in concursu cum opinione contraria.
 XII. Ad peccatum mortale requiruntur a sufficienti ex parte intellectus plena
 advertentia, ex parte voluntatis consensus plenus ac perfectus & ex parte materiae, gravitas.
 XIII. Falso asserunt Stoici pares esse quolibet actus in specie boni vel mali.

Ethica specialis

Positis jam regulis morum, quae sub nomine Ethicae generalis veniunt,
 salignum est ut singula cuiusque hominis erga deum proximum & semetipsum
 officia per ordinem evolventur. Quamquam enim in superiori tractationis parte
 principia praerant, ex quibus intelligi possit quid in genere faciendum sit & vitandum, &
 maxime tamen interest ut officia omnia, quae brevitate & perspicuitate henerit
 in specie explanentur. Quae porro apud fere omnes ac submo quidem iure sub
 nomine Decalogi comprehenduntur. Nam Decalogus est Compendium, substantia
 & flos totius legis, cum hominem ad Deum via pietatem religionis referat ejusque
 cultui mancipet, & homines ad invicem per justitiam communitatem ordinet;
 neque solummodo manum, sed etiam cor a le injustitiis, & vitis &
 concupiscentiis compescat. Aliarum enim omnium legum summam esse. &
 epitomen, ex locatis constat quod ad Decalogi praecepta vel antecedenter
 tanquam principia vel consequenter ut conclusiones reduci & revocari valeant.
 in qua praeinde tanquam in speculo facile inspicere possis quid ad justitiam, sobrietatem
 & pietatem, operari debeas.

Ista porro legis praecepta, ut apprimè docet Sicut Thomas, hominem
 ordinant ad quamdam communitatem seu republicam sub regimine divino
 constitutam. Ad hoc autem ut quis in aliqua communitate bene commoretur,
 duo requiri solent, quorum aliud est ut bene se habeat ad eum qui praees
 communitati, aliud, ut bene se habeat ad alios communitatis consocios & compariicipes.

Oportet igitur ut in lege primo ferantur quaedam praecepta quae hominem ad Deum, postea vero quae ipsum ad alios proximos simul sub Deo convenientes, ordinant. Principi autem civitatis tria debet homo: fidelitatem, quae honorem principatus ad alium non deferat, reverentiam, quae nihil impudice in eum admittatur, sanctitatem, quam ipse subditorum more impudat. Hae jam pertinent tria priora Decalogi praecepta, quibussum reponimus & quartum, ordinans homines specialiter ad speciales proximos tanquam ad secundaria principia nostrae esse sub primo & summo omnium rerum principio. Generaliter autem ad omnes ita se habet homo ut nulli nocumentum neque opere, neque ore, neque corde inferat: opere quidem, cum sive in personam propriam, sive in personam conjuatam, sive dum in rem possidem, proximo nocumentum offerri possit; quod provide referuntur Quintum, sextum & septimum Decalogi mandatum. Nocumentum autem oris prohibetur octavo praecepto. Tum circa Delicta cordis novum & decimum versantur: Quibus omnibus tum erga alios tum erga seipsum artificissime obstringitur homo.

His modo strictim praesignis dictis allentatis nunc copiosisque disputaturus, reliquum est ut plures jam in medium afferam

Civis Ethicam specialem

Theses

- I. Datum praeceptum fidem interius elicendi & exterius profuturi.
- II. In divinis positivis sanctificanda est dies se dominica.
- III. Antichiria gravissimum est peccatum.
- IV. Proprium vitae aggressorem iniustum & violentum occidere licet, si servetur ratio & moderata inculpata tutela.
- V. Duellum privata auctoritate initum, semper illicitum est.
- VI. Licetum est bellum si fiat auctoritate publica, iusta & causa, ex recta intentione & cum abito moderamine.
- VII. Immunitas omnino cordis imitatur sic dictum jus proprietatis.
- VIII. Transcriptione legitima non solum in foro externo sed etiam in foro interno acquiri potest dominium.

- IX. Restitutio in re vel in rato necessaria est ad salutem.
- X. Ad valorem contractus requiritur & sufficit consensus interius exterioris, mutuo & plenus.
- XI. Usura seu contractus mutui cum pacto vel intentione temporale lucrum capiendi ultra sortem, praecise & mutui, quae divino prohibita est.
- XII. Licetum est aliquando occasione mutui ultra sortem exigere, propter damnum emergens, lucrum cessans & periculum sortis.
- XIII. Fornicatio non ideo est mala quia prohibita, sed ideo prohibita, quia de se mala.
- XIV. Restrictiones pure mentales seu declarationes formales in nullo prorsus casu sunt licitae.

Secunda pars

De Sacramentis in genere

Quoniam vero benignissimo & amantissimo Salvatori complacuerit, hominibus non solum officia imponere, sed necesse media ad manum dare quibus officia impleri possint, et istis modis divinitus institutis, seu de sacramentis evangelicis. Christo Supremo Legislatore acceptis, nobis iam est dicendum. Nobilissimam sane thesauri fidei partem attingimus, quae nihil theologia habet ornatus, nihil ecclesia pretiosius aut antiquius, contra quam & haereticorum rabies furorque exarsit, in qua protegendae & illustrandae omnes ubique ecclesiasticae vires, utpote erat, operam posuerunt. Hec iam tempus loquendi ubi tanta, quanta nulli major copia dicendi est. Utendum ergo divinum omnia & singula sacramenta habeant institutionem, quae & quatenus auctoritate infallibili. Sacrum nomen adstruatur, quae sit illius materia praescripta, quae forma, quis assignatus minister, quae eorum tradendorum disciplina velut, quae nova, principales ab accessoriis ritibus quo criteriis discernendi, haec magna & alia id genus pleruma, quantum sunt signa, tantum necessaria inconvictis scripturae & traditionis principia stabilire, sacra mysteria suis

Nullare praesidio, & auctoritate quâ major esse non potest, hoc est, divina
aperire, hancjam totius rationem Disputationis de sacramentis aggredi, huius
opus, huius labor est.

Quod etsi aliquomodo sufficiat, ut uno eodemque ita stili tota
de sacramentis tractatio conspiciatur, longius tamen progressi, quae ad omnia
generationum pertinent ab his quae unicuique spectant conveniunt, stili
distingueremus; hinc in duas veluti partes dividitur praesentis sermo, quarum altera
quidem communis est omnium sacramentorum, altera vero singulis singula tradit.
Placet istud, quoniam de sacramentis in generali tractatur sit Disceptatio, ante definire quid sit
sacramentum. Omnis enim, quae a ratione inscribitur & aliqua re instituitur, debet
a definitione proficisci, ut intelligatur quid sit id & quo reputatur quod ut via &
methodo aequamus, quod imprimis exponere quid nomine sacramenti intelligendum veniat.
Primum modo de partibus sacramentorum; quas materialis & formae nomen ens significat.
Instituto scholasticum usu receptum est: omnia enim novae legis sacramenta diversis
constare partibus, eorum enumerationem ultimum est fundamentum. Quo vero numero
debeant defini sacramenta, in hoc minime insidere operae pretium est, dum lapsa
veritatis intellectores operosius existerent cupis & scripturis sacra. Deinde ad efficaciam &
virtutem sacramentorum devenimus, ne quis otiosum spe ac sterile quod in eorum
administratione ex divino praescripto geritur, effutire possit. Cognita jam causa
materiali, formali & spiritali sacramentorum, restat uti eorum causâ efficiente
instituta sermo. Causa porro efficiens, altera principalis, ministerialis altera in praesenti
distinguitur. Quemadmodum tamen in publicis rebus gerendis alii regis, alii ab eo delegati
potestas est, ita in economia & representatione mysteriorum propriis alii sunt & partes
alii hominum qui pro deo legatione funguntur. Omnia ergo singula juris divini esse
sacramenta, scilicet, Christum Deum & hominem ipsorum esse auctorem praecipuum
extra dubium sit. Accedit denique eorumque ad instar & ministris quatuor:
neque enim communia tantum esse possunt quae publicè geruntur officia, sed ab his
tantum legitime exeri, qui in partem ministerii a Christo fuerint vocati. Quorum

ergo sit jussa Dei exsequi sacramenta administrare, ut conclusa nobis
 pateat sit omnis ratio, inquirendum superest. Quibus ita positis, sequentes
 tunc conabimur.

De Sacramentis in genere

Theses

- I. Sacramenta non sunt mere signa, quibus Christiani a Judaeis & Gentilibus
 distinguuntur, vel morum & bonorum operum allegoriae, quibus pie & religiose
 vivere admonemur, ad mentem Solinianorum.
- II. Sacramenta non sunt mere appignerationes quaedam quibus se homines
 obligant Christo usque obligationem velle assigni potam sapere profitentur, ad
 mentem Kringlii.
- III. Sacramentum non est signum materiale, praecipuum in Novo Testamento
 obsignans instar sigilli promissionem gratiae, in sensu Remitii & plurimorum
 Lutheranorum.
- IV. Galus Calvinus affirmat sacramentum esse nudum symbolum omnis virtutis omnique
 officinae capers, speculative tantum gratiam significans, non quae in praesenti
 datur, sed quae praeterita sit & aeterna.
- V. Sacramenta principatim & auctoritate propria institui, soli Deo eximium est.
- VI. Luthero Christiano non competit administratio sacramentorum, quicquid in
 contrarium docere ausus sit Lutherus.
- VII. Sacramenta iuxta Evangelium consecrata, neque haeresi neque schismate irrita fieri
 possunt, illoque erranea est Rebaptizantium sententia.
- VIII. Galus asserunt Waldenses, Donatistae & ceteri ministrorum perversitate
 sacramenta irrita fieri.
- IX. In ministris, dum sacramenta conficiunt, requiritur intentio saltem faciendi quod
 facit Ecclesia.
- X. Una excepta penitentia, fides in suscipiente non requiritur ad validitatem
 sacramentorum; sanctitas vero subjeti ad nullius prorsus sacramenti validitatem
 necessaria est.

Quod si quae pancia tantum de sacramentis universim consideratis omisimus, jam satis apparet quam liberali ac munifica manu Deus optimus praesentis formae nobis salutis remedia dispensaverit. Unicuique enim idonea Aquasi propria destinavit aetati. Et vero quoniam omnis aetas peccato est obnoxia, ait Ambrosius, ideo omnis aetas sacramenta idonea. Quod si enim varias humanae vitae partes sive periodos annis perstruxeris, nulla profecto tibi celestibus auxiliis valua, nulla divinae providentiae cura & spiritali sacramentorum ope ac praesidio destituta videbitur. Per Baptismum enim, ut verbis utar Eugenii papae ad Armenos, spiritaliter renascimur, per Confirmationem augemus in gratia & roboramus in fide; renati autem & roborati, intrinsece divinae Eucharistiae alimonia si forte per peccatum aegritudinem incurimus animae, per Penitentiam spiritaliter sanamus, spiritaliter etiam & corporaliter, prostantinae ceptis, per Extremam unctionem; probrum vero Ecclesiae gubernatur & multiplicatur spiritaliter, per Matrimonium corporaliter augetur. Septem haec sunt divinae gratiae nobis communicandae organa quaedam & instrumenta, quae septenarius numero concludi & his etiam rebus quae per similitudinem a naturali vita ad spirituales transferuntur, probabili quodam ratione ostendi potest. Homini enim ad divinam vitamque consequendam haec septem necessaria videntur: ut scilicet in suam eductus, augetur, alatur, & in morbum incidat, sanetur, inbecillitas virium reficiatur; Unde quod ad Rempublicam attinet, ut magis tractus nunquam desinant, quorum auctoritate imperique regatur; ac postremo legitimam sobolis propagationem ipsam & humanum genus conserveat: quae omnia vitae illi, quae anima deo vivit, est res quae & sacro ad tractatum & sacramentis in specie pertinent, Invenitur patet.

Primum ergo ad Religionem christi aditus Baptismus est, caeterorum sacramentorum jam a deo munus patens. Primum vero militiae gradus confirmatio: per Baptismum Austrati, fidem christi suscepimus & solemniter profiteamur; per Confirmationem induti virtute ex alto, strenue ac constantia eandem defendimus. Per Baptismum ad novam vitam renascimur, per Confirmationem armamus ad pugnam.

In Baptismo filii Dei & haereditas Christi, in Confirmatione Christi milites
fideique iudices ac defensores constituuntur. Itaque dum aequo processu procedant in
hunc infantiae & militiae Christianae priora sacramenta, ab his duendum est
exordium, ita ut quicquid de natura, de existentia, & causis, & effectibus
& sacramentis utriusque quaestionibus praecens haec tota Disputatio absolvetur.

Porro, ut confracta navi unicam vitae servandae periculum reliquum est,
si forte tabulam aliquam de naufragio liceat arripere; Ita post amissam
Baptismi innocentiam, nisi quis ad poenitentiae tabulam confugiat, absque
Dubio de ejus salute desperandum est. Ea ergo singulatim trahere
& quibus verae & salutis poenitentiae ratio recipi queat, partes scilicet
hujus sacramenti constitutivas, earumque vim & naturam, necnon eum
indigere, quem penes arbitrium sit agno & pellatis absolvendi, ipse jam
num postulat ordo. Sequi vero tantum a poenitentiae sanitas amissa
restituerenda est, sed insuper Eucharistia tanquam cibo vere coelesti
spiritum nostrum ab sustineri, praeparare colligunt. Omnia enim in unum
construunt ad Eucharistiae veritatem confirmandam tum quae sacramentum
tum quae sacrificium sit. Ad earum igitur rerum explanationem vertatur
oratio, quae materiam & formam, ministrum & effectus coelestis hujus
sacramenti respiciunt. Quibus accedit unum Extrema-Untio. Nam ut Baptismus
aditum nobis ad veram vitam patefacit, Ita quoque ex hac nostra mortali
vita deudentibus expeditionem ad coelum viam sternit Untio extrema:
Exnaproinde, eodem hunc ordine qui in aliis sacramentis servatur, ratione
naturae, ministris & effectuum oeconomia coelestis explananda venit.

Quilibet vero aliorum sacramentorum naturam & rationem diligenter
consideranti facile apparbit ea omnia ab ordinis sacramento ita pendere,
ut sine illo partem confici & ministrare nequeant, partem solenni
caeremonia & religioso quodam ritu ac cultu carere videantur. Quare nunc est
ut ad ea quae hujus sacramenti propria sunt, potestatem nempe ^{sive} ordinis sive
jurisdictionis ministris Divinitus attributam, diversos quoque ministrorum ordines,

ac Animæ effectus in epus animâ qui sacris initiatus produendos, propius
 adducimus. Quod si maxime ad Ecclesiæ utilitatem & pulchritudinem spectat
 ordinis sacramentum, Quanta & quam multa commoda ad Christianam salutem
 promittuntur & sacramenta Matrimonii, nemo est qui non videat. Nam per ordinem
 quidem, publica sacramentorum ministeria perpetuo in Ecclesiâ exercendo, sacraque
 omnes functiones exequendi potestas traditur, per Matrimonium vero membra
 Ecclesiæ ad Dei cultum & humani generis conservationem praeferantur ac religiose
 educantur. Primum itaque Matrimonii naturam & vim explicanda est,
 Deinde quae sint ipsius proprietates & effectus, quae matrimonii vinculum
 prohibeant impediantve, diligenter exponi oportet. Quibus praemissis sint
 Circa sacramenta in specie

Theses

- I. Baptismus in re vel in voto necessarius est necessitate mediæ ad salutem.
- II. Falsè afferunt Protestantes Confirmationem Baptizatorum otiosam esse caeremoniam aut aliis nihil aliud fuisse quam catechesin quâ adolescentiæ proximi fidei suae rationem coram Ecclesiâ exhibebant.
- III. Solum Episcopus ordinarius est minister sanctae Confirmationis.
- IV. Confessio peccatorum sacerdoti faciendâ, à Christo Domino instituta est idcirco estque vivens.
- V. Absque jurisdictione ordinariâ vel Delegatâ sacros absolvere valide requirit.
- VI. Christus Dominus vere, realiter & substantialiter praesens est in sanctissimo Eucharistiae sacramento.
- VII. Missa verum est & proprium ritum sacrificium.
- VIII. Extrema Unctio verè & proprium sacramentum à Christo institutum à Beato Jacobo promulgatum.

- IX. Episcopi nique soli sacramenti ordinis ministri sunt.
- X. Contrahentes ipse sunt Ministri sacramenti Matrimonii.
- XI. Ecclesia potestate gaudet statuendi impedimenta Matrimonium dirimentia.
- XII. Ecclesia sola jure proprio & originario potest constituere impedimenta Matrimonium dirimentia, quae sitis et Matrimonii vinculum afficiant.
- XIII. Non errat Ecclesia cum ob multas causas separationem inter conjuges quoad thorum seu quoad cohabitationem ad certum incertumve tempus fieri posse decernit.
- XIV. Jure divino, vinculum Matrimonii Christianorum nunquam est indissolubile.

Hae theses Inuictae & auspice Maria immaculata virgine
praeside D. H. Maret Facultatis theologiae parisiensis
Decano ac D.D. A.A. Archiepiscopi vicario generali, tunc
constituto C. E. Trippel Ecclesiae ad sanctam Genoveram capellanus.

Vidi et legi

L. Maret

~~Sanctae Romanae~~
~~Academiae~~

typi mandatur.

Academiae Parisiensis rector.

Cayrol

342

[Faint, illegible handwriting]

[Faint handwriting]
[Faint handwriting]

[Faint handwriting]
[Faint handwriting]
[Faint handwriting]

345

